

Allgäu revisited...

Jungholz, Oostenrijk, vrijdag 19 juli tot donderdag 25 juli 2013.

Vijftig jaren na datum, of zo ongeveer na datum, voor de ene meer na datum dan de andere. Na onze succesvolle concertreis naar Lechtal in augustus 2011, gemeente Walchen, Steeg, hotel Tannenhof, hadden onze reisorganisatoren het idee opgevat om de banden met Zuid-Duitsland, meer bepaald de stad Sonthofen in Beieren (Allgäu) na al die jaren terug aan te halen. Tijdens de zomer-concert-reizen ongeveer vijftig jaren terug, deed het Banjo-orkest geregeld de stad Sonthofen aan. Waarom zouden wij de draad thans niet even terug opnemen? De eerste contacten en concertuitwisselingen geschieden indertijd tussen de Harmonie van het St. Aloysiuscollege en de Jugendblaskapelle van Sonthofen onder de leiding van dirigent Herr Engeser. Net zoals ons Banjo-orkest bestaat ook de Jugendblaskapelle in Sonthofen op heden nog steeds.

Toevallig viel ons bezoek aan Sonthofen in 2013 samen met de viering van 50 jaar Sonthofen als stad. Vandaar dat de zeer aimabele uitnodiging vanuit Sonthofen er aankwam om aan deze viering luister bij te brengen. Dat viel bij onze reisorganisatoren Bernard en Annemie De Tavernier en Yves en Frieda Vandenbossche niet in dovemansoren. Anderhalf jaar voorbereiding ging hieraan vooraf, samen met hun reiscomité bestaande uit henzelf alsmede Martin Depuydt en Gery Vermeersch. Maar of hun organisatie, zoals wij de uitvoering ervan elke dag aldaar innig hebben mogen beleven, geslaagd was!

“Allgäu revisited”, na vijftig jaren. Dat was de betiteling die onze webmaster Hubert Vanooteghem op onze site had aangebracht.

Waarom we twee jaren hebben gewacht om terug een concertreis te organiseren? Onze eerste reis naar Steeg, Lechtal, was zodanig geslaagd dat iedereen er enkele weken later reeds terug naar toe wou. Maar ‘nur in der Beschränkung zeigt sich erst der Meister’, zo leerde Goethe het ons. Het geduldig smachten naar iets heerlijks maakt het verlangen des te groter.

Op onze website figureren ook de woorden die Hubert uit de Latijnse lessen tijdens zijn collegetijd had onthouden: ‘haec olim meminisse juvabit!’ Die woorden beduiden: ‘misschien zal het ons helpen om ons dat (moois) te herinneren’. Dat is dan ook het doel van dit verslag. We dragen het met veel genegenheid op aan onze stichter-dirigent-componist Alfons Bouckaert, zo zeer door ons allen geapprecieerd, en die tot ons grote blijdschap terug onder ons was tijdens deze wondermooie trip. Die woorden, maar ook Alfons Bouckaert zelf, die blijven eeuwig!

Marc Decramer

Vrijdag 19 juli 2013 om 04 uur 30, Grote Markt, Menen:

Of de bewoners van de Grote Markt van Menen die nacht goed geslapen hebben? In elk geval wel tot rond 04 uur 30, het uur van onze afspraak. Ditmaal niet slinks aan de achterzijde van 't college zoals twee jaren geleden, maar wel volop in de maneschijn op de Grote Markt. Dergelijke ontmoeting rustig en stil houden, dat is een onbegonnen werk. Op enkele schaarse uitzonderingen na waren alle spelende leden én niet in het minst onze trouwe schare beschermleden terug aanwezig. We hadden er trouwens drie nieuwe bij, Patrick Cauwelier en zijn 'tendre et chère épouse' Christiane Depreeuw, alsmede An De Clerck. Reeds na enkele uren hadden we de indruk dat zij er reeds jaren deel van uitmaakten.

Alles werd netjes opgeladen. Immers, aan iedereen was voorafgaandelijk een taak toegewezen, meer bepaald het instaan voor een deel van het materiaal. Ikzelf had de bijzondere missie gekregen van Johan Leplae om in te staan voor een klein, maar niettemin geniepig, blauw valiesje, met de kabels. Mijn valiesje is in de daarop volgende dagen geregeld het voorwerp geworden van hilariteit, compleet ten onrechte.

Om 05.00 uur stipt werd vertrokken, tot groot genoegen van de Grote Markt-bewoners. Maar op de bus viel het snel op dat een aantal members voordien een erg korte nacht gehad hadden. Dat liet zich volop voelen en ook zien. Foto's van deze toestanden op de bus bewezen achteraf het felle tekort aan slaap van velen. Ik meen niet dat het opportuun is om ze op de website van het orkest neer te poten, wegens al te ontluisterend. Ze zijn gewoon erg confronterend: sommigen met wijd opengespreide monden, anderen met daverende lippen op het ritme van hun gesnurk, dan weer anderen met flapperende oren, zelfs biggetjes-geluiden. Niet om aan te zien, nog minder om aan te horen.

Zurab had de avond voordien het bezoek ontvangen van Georgische vrienden die hij geruime tijd niet meer had gezien. Hij gaf ootmoedig toe dat tijdens de voorbije avond enkele uren zwaar werd 'geslemp't'. En Georgiërs, die kunnen slempen! Ik meen me te herinneren dat alhoewel ze een Rus zo ongeveer rauw op hun bord lusten, zij zich toch mateloos en laveloos aan de Russische wodka-fles hebben tegoed gedaan. De gevolgen waren die morgen overduidelijk.

Een eerste verkeersopstopping deed zich voor ter hoogte van Luxemburg. Maar tegen de middag aan waren we reeds een heel eind ver in Duitsland geraakt. In een wegrestaurant werd van alles verorberd: 'stutjes' met ei uit België, maar ook de plaatselijke Schnitzels, Nudeln, enz. Die 'noedels' geleken volgens Bernard nogal sterk op van die 'mezebollen' die we 's winters in de tuin moeten ophangen om de meesjes te voeden.

Hoe het er op de bus verder aan toe ging? Goed, zéér goed. Na de stops diende voor de goede orde het aantal aanwezigen op de bus, vooraleer terug te vertrekken, te worden nageteld. Deze taak viel ten deel aan reisleader Yves Vandenbossche, die daarvoor voor eenmaal, en ook de enige maal, Gery Vermeersch in steun had genomen. Maar toen Yves, vermoedelijk in een opwelling om de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven, aan Gery langs zijn neus weg vroeg of hij ze goed geteld had, kreeg hij van Gery het antwoord: Yves, gij zijt toch dé reisleader!

Op de bus werden in de middengang ook af en toe wat stretch-oefeningen gemaakt, voor de beentjes. Kwestie van “het flubiet” tegen te gaan. Maar niettemin, en ondanks zijn stretchen, had Johan Leplae volgens zijn zeggen reeds na één uur rijden ‘doorzit-wonden’.

Mark Verraes was in tegenstelling tot hetgeen we van hem gewoon zijn, eerder aan de stille, ik zou zelfs durven zeggen rustige en wat gelaten kant. Maar iemand die hem goed kent, merkte op dat Mark nog niet echt met vakantie was. Die is dat volgens zijn eigen stelling enkel maar wanneer hij ter plaatse aankomt.

Vooraan op de bus zaten - of eerder lagen - onze twee dappere ‘freulen’ Julie en Tine in een soortement van cabine. De slaap overmande beiden voortdurend. Op onze vraag of ze de avond voordien een stapje in de wereld hadden geplaatst, ontkenden zij zeer formeel.

Maar net achter hen zat, rustig in zichzelf mijmerend, zelfs zo een beetje ascetisch, Fons Bouckaert. Die genoot in alle stilte van zijn busreis, ook van hetgeen hij hier en daar opving, wat hij met zijn eeuwige glimlach, filosofisch zoals hij is, in zichzelf verwerkte. Zo kennen we hem. Al zéér lang.

Maar hoe leer je tijdens een reis je vrienden op hun best kennen? Als verslaggever moet men aan eerlijke journalistiek doen. Dit kan het best gebeuren door op je vrienden een aantal vragen af te vuren via een kleine enquête. Zo een beetje aan ‘dieptepsychologie’ doen in de zin van Sigmund Freud. Vragen waarover? Over de kleine dingen de levens, ‘les petites choses de la vie’, zo uit het dagelijks leven gegrepen, zo voor iedereen herkenbaar, om je vrienden in hun diepste ‘Sein’ te leren kennen.

De vraag aan de mannen alleen luidde: ‘kuisen jullie thuis de woning, of helpen jullie bij het kuisen’? Ik kreeg een resem ontwijkende antwoorden, maar enkelen waren zeer formeel: neen, nooit van mijn leven.

Maar een deel bleek toch heel wat genuanceerder:

- Johan Leplae stelde dat hij het sterkst is in ‘de grond kuisen’. Op mijn vraag of hij hiervoor een opleiding en vorming bij de VDAB had gevolgd, antwoordde hij me dat dit niet het geval was. Immers, het kuisen, zo zei hij me, dat zit bij mij zo maar in de genen.

- Iemand kuist thuis met... dienstencheques of via de PWA.

- Freddy Dusselier kuist om de veertien dagen thuis het ‘keunekot’. Ik vond dat een goed begin, men moet immers ergens beginnen.

- Patrick Cauwelier kuist niet thuis, hij is immers allergisch aan stof, terwijl Bernard dan weer allergisch is aan water.

- Rik Decramer poneerde met overtuiging dat hij na al die jaren al zeer goed kan stofzuigen. Maar hij moet bij die taak met rust gelaten worden, hij moet zich hierbij echt kunnen concentreren.

- Luc Demeyere kuist thuis niet, maar hij is anderzijds wel erg sterk in het afruimen van de tafel. Maar eigenlijk kuist hij toch ook wel onrechtstreeks, want hij betaalt de poetsvrouw.

- Jef Vanraes en Rik Wyseur, die kuisen alleen maar de auto, maar ze kunnen dat dan ook zeer goed, terwijl Adri op zijn best is in het kuisen van de badkamer.
- Hubert en Mia Vanooteghem kuisen altijd samen, en zijn op dat vlak een hecht samenwerkend team geworden.
- Félicien en Agnes vormen ook zo'n sterk team: Félicien maakt vuil en Agnes kuist het op.
- Johan Decramer kuist ook, zeer geregeld. Hij stofzuigt immers eenmaal per jaar.
- Paul Vandamme is formeel: eigenlijk kuist hij niet. In het begin van zijn huwelijksleven kuiste Paul elke week, althans wanneer Ria niet thuis was. Maar wanneer ze terugkwam, stelde ze steeds dezelfde ellendige vraag, namelijk waarom hij niet onder de kasten gekuist had. Pauls antwoord was simpel: omdat er daar niemand rondloopt. Maar zijn kuiswerk is doorheen de huwelijksjaren wel enigszins verwaterd. Hij beperkt er zich nu toe om stiekem een natte dweil aan de voordeur te leggen, als bewijs van. Maar dat maakt op Ria toch wel een geweldige indruk.
- Gery Vermeersch tenslotte, die kuist 'letter' en hoopt het nooit volop te moeten doen. Opletten geblazen, zei Gery, eenmaal ze weten dat je zoiets kan, dan heb je het altijd aan je frak.

Toegegeven vrienden, op die manier leer je jouw 'moaten' kennen, door en door.

Uiteindelijk geraakten we, opnieuw na enkele serieuze verkeersopstoppen zoals rond Ulm, zo rond 18.30 uur waar ze zijn moesten: Jungholz, de eigenaardig gesitueerde gemeente net op de rand tussen Oostenrijk en Duitsland, en die in de geschiedenis zo wat tussen Duitsland en Oostenrijk heen en weer heeft gezweefd, maar finaal de eerste gemeente over de Oostenrijkse grens is geworden.

Een lezing van de internet-encyclopedie Wikipedia had me heel wat wijzer gemaakt over de geschiedenis van Jungholz. Maar ik vond in het verhaal eerst niet onmiddellijk de naam Jungholz terug. Immers, Wikipedia maakt duidelijk gebruik voor haar vertalingen, ook uit het Duits, van het soms krakkemikkige programma 'Google-translate'. Vandaar dat die naam stevast in het betoog luidt als: 'Jonge Hout'.

Ons 'Berghotel', gesitueerd op de flank van een berg aan de rand van het kleine dorp Jungholz. Een heel wat groter complex dan twee jaren terug in Steeg, maar opnieuw een sublieme vondst van onze reisorganisatoren Bernard en Annemie. Menslief, waar konden we nog beter zijn?

In een of andere sadistische reflex had onze chef Jacques voordien reeds beslist dat we die avond nog even een repetitie zouden houden in het hotel, na het avondmaal. Een zestal nummers die we sinds lange tijd niet meer hadden gespeeld, moesten terug door de vingers glijden. Het was voor sommigen inderdaad reeds een eindje geleden, toen ze het lied 'Ole smokey' omschreven als: 'hoe heet dat ding weer: oeden smoking'?

Maar tot ons groot genoegen bleek tijdens de repetitie de meest vermoeide medemens zo waar onze dirigent Jacques te zijn. Maar dat was hem oprecht te vergeven, want zeer begrijpelijk.

De week voor ons vertrek was hij immers met het oog op de concertreis per fiets zijn fysiek gaan trainen. Maar tijdens de beklimming van hetgeen hij zich als de Mont Ventoux inbeeldde, namelijk de brug over de spoorweg aan de Hogeweg in Menen, was hij ongelukkig en midden de inspanning tussen zijn kader en spaken terecht gekomen, met dringende medische MUG-interventie tot gevolg. Hij was toen ook enkele dagen van een blauw oog voorzien, als een ei zo groot, maar Myriams schminkdoos had op dit punt de voorbije dagen wonderen gedaan. Immers, een dirigent met een blauw oog, dat is er té veel over.

Toen we nadien in de hotelbar arriveerden, keken we meteen na of we zoals twee jaren geleden terug zo een dienstbare meid als Geike in Tannenhof achter de bar zouden kunnen aantreffen? Dat was het geval, Beate, maar ze kwam origineel niet uit Zuid-Duitsland, wel uit Hongarije.

Bernard had opnieuw bij de hoteluitbaters een ‘scherpe prijs’ (een beetje zoals bij de Dovy-keukens van Donald Muylle) bedongen, onder het motto dat het hen zeker niet zou spijten wanneer ze bij ons vertrek de ‘tère’ aan de bar zouden mogen afrekenen. En ze hebben groot gelijk gehad.

Slechts enkele rustige overjaarse toeristen zaten in de kussens van de bar genesteld. Maar aan een discobar stond een soort lullig figuur zich in alle mogelijke Elvis Presley-bochten met forse heupbewegingen te krinkelen, teneinde er de ‘ambians’ in te krijgen, maar tot voor onze aankomst in de bar was dat compleet tevergeefs. Maar meteen sloeg de vlam zowel in de pan als in de pijp, en er werd gedanst, zelfs een ouderwetse maar toch zo te smaken ‘Twist’.

Maar hoe die man aan dat draai-orgel er eigenlijk uitzag? Welnu, een wit hemd met vele ‘pinkelingskens’ erop, witte broek en van die witte ‘laqué’ schoentjes met naar omhoog gekrulde toppen. Vooral die laatste vielen ons op. Meteen liet iemand opmerken dat onze zanger Rik iets te weinig imago aan zijn voeten heeft. Vandaar dat men zich afvroeg of we aan die man niet even zouden durven vragen of Rik tijdens ons verblijf zijn laqué-schoentjes zou mogen gebruiken voor onze optredens, evident mis het betalen van huurgeld. Maar niemand heeft het uiteindelijk aangedurfd.

Algauw werden de ‘trefwoorden’ terug genoteerd die men aan de bar zoals twee jaren geleden diende te gebruiken: ‘Kleines Bier’ - ‘Grosses Bier’ - ‘Aperal’ - ‘Wein ist Bier’.

Het was in alle opzichten een prima start, maar toch verdwenen de meesten relatief tijdig (maar wat is heden ten dage nog relatief ?) naar hun niche.

Vooraleer in te slapen dacht ik terug aan de boutade die Hubert Vanooteghem eens had vernomen over de bevolking in Beieren, meer bepaald de streek van Allgäu: ‘Het is de regio waar de koeien mooier zijn dan de dames!’”

Zaterdag 20 juli 2014: Sonthofen

Geen probleem aan boord. Ik zag overal frisse knapen en montere deernen, fris in de morgen, de lach op het gelaat. Sommigen hadden zo waar reeds een ochtendwandelingetje achter de rug; er waren die volgens hun loze bewering enkele baantjes in een zwembad hadden getrokken, en een enkeling beweerde, niet gespeend van enige schaamtegevoel, dat hij enkele kilometertjes was gaan joggen.

Johan Herman vertelde ons dat hij zelfs reeds van 06.00 uur op was. Ikzelf was uit mijn kaf gekropen omstreeks 07.00 uur en dacht dat ik aan het ochtendbuffet de eerste zou zijn. Toen bleek dat mijn biologische klok ergens problemen had. Was die nog op het winteruur ingesteld of schortte er iets aan mijn GSM-wekker.? Het bleek in realiteit reeds een uur later te zijn.

We mochten genieten van een subliem ochtendbuffet. Er was van alles wat en voor iedereen iets. Ook veel vruchtensapjes, waaronder een mengeling van 'Multivitaminen'. Jef Vanraes, kenner van dat spul, verstrekke ons zeer serieus een hele uitleg over de inhoud, de kracht, de werking en de invloed van die multivitaminetjes. Allemaal om hier 'kloek' te kunnen staan, voegde hij er met veel overtuiging aan toe.

We dienden nogal tijdig te vertrekken naar de pleisterplaats voor ons allereerste concert. Sonthofen, 'here we are', zo ongeveer vijfenveertig à vijftig jaar na datum.

Reisleider Yves delegeerde vandaag de leiding op de bus aan Johan Leplae. Geen probleem, zei Johan, ik ben toch altijd 'de verantwoordelijke voor alles wat misloopt'. Dat was in 't college ook al zo, voegde hij er vergoelijkend aan toe.

Op de bus vernamen we groot nieuws. Een telefoontje dat onze vrienden Josée en Adri bijzonder verheugde. Ze waren zowaar terug opa en oma geworden, nu van Lise, dochtertje van zoon Kurt en zijn Emily. Josée werd er begrijpelijk erg emotioneel van, en een groot applaus steeg op, op alle banken, dat men het tot in het verre Mesen kon horen.

De streek en de natuur rond Sonthofen is prachtig. Maar Luc Demeyere vond wel dat de streek er wat 'afgestoft' uitziet.

Op een plakkaat aan een bushalte zagen we de tekst: 'Plakatieren verboden!' Hubert Vanooteghem, die zo een beetje zijn talen kent, wist wat dit beduidde: hier niet blijven plakken.

In Sonthofen kwamen we tijdig aan. Maar Johan Leplae had meteen een probleem. Hij zocht iemand die verantwoordelijk zou willen zijn voor de microvoeten, want zo iemand stond niet op de lijst van materialen aangemerkt. Welke kwalificaties die moest hebben? Niet zo veel, zei Johan, het mag een laaggeschoolde zijn.

We stelden eveneens vast dat ook onze Dalton-brothers Jan en Erik Adriaen keiharde werkers zijn. Maar Erik vond toch wel dat wij echte 'slavendrijvers' zijn.

Ikzelf mocht zeulen met het ondertussen alom gekende 'blauwe valiesje'. Daar was iedereen jaloers op. Ze vroegen zich af wat ik méér had dan zij, dat uitgelezen ikzelf als enige dat

blauw valiesje mocht manipuleren, terwijl overigens alle ander materiaal zwartkleurig is. Ze waren nog meer jaloers omwille van het feit dat het valiesje onderaan wieltes heeft, terwijl zij als muilezels dienden te beulen. Maar vanaf die dag, wellicht omdat ik het zo goed deed, werd ik dank zij dat valiesje met de kabels, door Johan Leplae gecatalogeerd als de ‘chef des câbles’, terwijl de titel van ‘ingénieur du son’ verder aan hem voorbehouden bleef. Maar eigenlijk begrepen mijn moaten het niet goed. In dat valiesje steken nu eenmaal de kabels, en dat is uiterst belangrijk. Zonder kabels, geen geluid en dus geen muziek. Zo simpel is dat. En men kan dat toch niet zo maar aan de eerste de beste toevertrouwen?

We werden er zeer hartelijk verwelkomd door Christa en Hans. Indertijd kende de Jugendblaskapelle van Sonthofen zeer veel jongens en slechts één meisje, Christa. Zovele jaren later zagen we onze Christa terug: volop herkenbaar, nog steeds even lief en warm van hart. Het werd een blij en ontroerend weerzien. Christa haalde met ons samen op een terrasje allerlei herinneringen op, zij had trouwens fotoalbums bij, wondermooie herinneringen van zo een vijftig jaren geleden. Ondertussen zijn Christa en Hans hele goede bekenden geworden van Bernard en Annemie, en die contacten hebben gezorgd voor een mooie organisatie alsmede ons concert in Sonthofen. Het was voor diversen die er zo lang geleden bij waren, zowel in Sonthofen als in Menen, echt een emotioneel weerzien.

Voor ons optreden had eerst een soundcheck plaats van een band die na ons in de namiddag zou optreden op hetzelfde podium. De ‘ingénieurs du son’ van die groep waren echt een allegaartje van tattoos, pins, hanenkammen, enz. Iemand vond dat Johan Leplae, Freddy Dusselier en Bo Decramer, die laatste twee ondertussen allebei gepromoveerd tot ‘adjoint à l’ingénieur du son’, er voortaan ook zo zouden moeten uitzien. Johan Leplae met een purperen hanenkam, neen, dat vind ik er over.

Net toen we het podium bestegen, zagen we daar plots twee jonge en dartele freules aankomen, twee frisse bloempjes, gekleed in een fuchsia- kleedje met kanten boordjes. Opgelet, zeiden ze ons, dat is fuchsia en geen rose. Ze hadden ons in het verleden reeds medegedeeld, Julie en Tine, dat zij af en toe eigenlijk eens van dat zwarte uniform-kleedje af wilden, daar tussen al die zwarte broeken met witte hemden. Kleur, dat moest het worden, en het was oprecht geslaagd, laat ons dat eerlijk toegeven. Later tijdens onze optredens hebben we hen in een gelijkaardig plunje gezien, met dito kanten boordjes, maar dan in het lichtgroen.

We vernamen tussendoor dat Johan Herman naar zijn lieve echtgenote had getelefoneerd. Maar die vroeg zich onmiddellijk af of hij ‘zich misschien niet jeunde’. ‘Je bent toch echt niet van plan zo elke dag te beginnen bellen’ zei ze. ‘Vallen je moaten je niet mee?’, vroeg ze bekommerd.

Maar Gery had ook naar Hilde gebeld en vond het echt jammer, net als wij overigens, dat ze niet mee was. Gery gaf een hele filosofische uitleg: ‘elke vrouw is een massa’, zei Gery, ‘en een massa, die verplaatst zich niet graag. Maar toch, eenmaal de massa zich toch verplaatst, dan jeunt ze zich wel’ zei hij. ‘Maar ons Hilde’, zei Gery, ‘die ziet bij dergelijke reizen op tegen ‘de waste’. Maar dat begrijp ik niet goed, vond Gery, Julie en ik zijn mee, en dus heeft ons Hilde die ‘waste’ sowieso toch aan hare frak’.

Mijmeren in het mooie zonnetje op die Sonthofense terrassen, dat doet gedachten opborrelen. En onze gedachten gingen zowaar, met diepe spijt in ons hart en met eelt op onze ziel, naar

hen die ons hier niet konden vervoegen. Martin en Frieda, we begrepen het, zo iets moet pijn doen. Maar ook kwamen we bij Myriam en Sharon terecht. Hoe is dat mogelijk? Twee jaren geleden waren we hier samen met hen en Joos. Het was precies alsof hij er nu wél bij was. In de kortste tijd waren zij toen bij ons geïntegreerd. We zagen Joos hier zo nog zeulen en beulen met koffers, draden, enz. We zagen hem ook weer 's avonds op het terras, tot laat in de nacht. Niemand kon ons kwalijk nemen dat we eens diep hebben gezucht.

Maar ook de gezapige, leuke manier van doen van Bruno Vermeersch misten we. En ik denk wel dat we de volgende keer, dus binnen twee jaren, Jean-Marie Devriendt zullen mee hebben. Hij is immers een integraal deel van ons landschap.

Ons Sonthofen-optreden benaderde de bijna-perfectie. Er was een serieuze zonnebrand, en vooral de eerste rijen op het podium genoten er echt van: het zweet liep hen langs de dijen, er waren er die hun alomgekende pet opstaken, het water druppelde werkelijk tussen de banjosnaren.

Het was een prachtig geslaagd optreden, waarbij het enthousiasme van het publiek, na al die jaren, erg aandoenlijk was. Maar hier in Sonthofen, hier voelden we des te meer de ziel en sfeer van weleer. Vandaar dat ons optreden ons tot op eenzame muzikale hoogten heeft gebracht.

Maar ook het mondje van Gery werd stilaan 'poere-droog', en dat is voor een saxofonist erg vervelend. Men kan moeilijk sax spelen met een droog rietje. Vandaar dat hij het geregeld in zijn pintje bier doopte om het vochtig te houden, tot afgrijzen van dochter Julie.

Na het optreden werden wederzijds attenties gewisseld, na een mooie toespraak van de burgemeester. Maar Bernard greep hierna de micro om in een perfect Duits de lof van Sonthofen te zwaaien, en alle bewoners te danken voor de warme ontvangst.

Op het terras van een etablissement dicht bij het podium werden we bediend door een dienstster die ten eerste moeilijk kon lachen, maar die op haar hoofd bovendien een soort 'pièce montée' droeg, zelden gezien zo'n vogelnest. Onze buschauffeur Ronny vond dat die haartooi goed geleek op een 'opgeschoten ananas'.

Tijdens de namiddag was een wandeling door het feestende Sonthofen voorzien. Op diverse plaatsen traden muzikale groepen op, vooral diverse 'Jugendorchesters', dikwijls uitgedost in de traditionele Beierense klederdracht. We zagen een Oberbayern-orkest optreden dat op zich reeds wondermooie muziek bracht. Maar subliem was een van hun performances waarbij de hoornblazers op hun omgekeerd instrument speelden. Misschien moeten we bij ons overwegen dat Jef en Frieda ook eens omgekeerd op hun hoorn blazen. Succes verzekerd.

Tijdens de wandeling stoof een inwoner op drummer Adri af om hem zijn bewondering te uiten. Adri, dat was voor hem dé 'Schlagzeug' bij uitstek. Johan Leplae werd door een jeugdige meid uitgedaagd om samen met haar te dansen. En hij deed het, hij was outstanding.

Maar we waren een ietsje ontgoocheld dat we bij die Oberbayern-groepen geen houthakkers of billenkletsers zagen zoals twee jaren terug in Holzgau, waar Christine Hauspie, dierbare van Toon Vanholme, hen tot dans-hoogstandjes had gebracht.

We vertrokken terug naar Jungholz, waar we aan onze hoteluitbaters, tot hun groot genoegen, een avondconcert buiten op het grote terras hadden aangeboden, bestemd voor alle hotelgangers.

Het leek me als rechtgeaard reporter, steeds bekommerd voor een eerlijke berichtgeving, andermaal het moment om nog even op de bus een kleine enquête bij mijn moaten te houden. Het ‘statement’ was: aan zijn GSM kent men de mens. Wat denken zij hiervan, welke GSM hebben ze, hoe zijn die? In de stijl van ‘Piekenpoltje Jammers’.

De meesten van onze vrienden zijn de bescheidenheid zelf. Ze zijn met weinig tevreden: een klein Nokiaatje, zo eentje van den Aldi, dat vonden zij de beste.

De GSM van Julie zit in een fuchsia-etui, dus assorti met haar concertkleedje. Wijst op een liefvallige persoonlijkheid, rechtlijnig, evenwichtig, met zin voor portie.

Johan Leplae heeft er eentje met een ‘skof’ (Menens voor : lade). Dat ‘skof’ zit een beetje verborgen in het toestel. Dit wijst op een mens die soms wel eens met een verborgen agenda werkt, zoals bvb. een ingénieur du son.

Johan Decramer en Johan Herman, dat is ‘high tec’. Die GSM-s bulken van de lichtjes en de knopjes, en ze hebben zelfs een soortement blauw zwaailichtje er boven op. Het zijn alerten in de samenleving, levendig, steeds bekommerd voor het heil van hun medemens.

Gaby Van Nieuwenhuysse heeft een eenvoudig toestelletje, maar het glas van de display is gebroken. Toen ik meewarig keek naar dat gebroken glas, zei Gaby verontwaardigd: let op, het werkt nog altijd goed, hoor.

Op mijn vraag aan Fons of hij een GSM heeft, was het kordate antwoord: neen. Fons is al altijd een ascetisch man geweest, en is het dus duidelijk ook gebleven.

Erik Adriaen en An De Clerck hebben een heel speciaal toestelletje mee. Man, man, man, wat je daar allemaal mee kan aanvangen. Alle mogelijke snuffjes. Er zijn geen woorden voor. Wijst dus duidelijk op zeer speciale individuen.

Het werden enkele van de meest romantische en meest aangrijpende uren van ons verblijf dit jaar: ons optreden op het groot terras van het Berghotel. We stelden ons op tegen de reling, wat aan het publiek dat gezeten was onder de luifels een magnifiek uitzicht bood. Ons orkest, met in de achtergrond die neerdalende zon, de bergketens, de kleurige avondlucht. Zoals we van onze toehoorders achteraf vernamen, een wonderlijk en op de gevoelens inwerkend panorama. Open in de natuur, de muziek klonk blijkbaar bijzonder goed. Wij zelf, opkijkend tegen de voorgevel aan van dit grote hotel met de houten gevel-bekledingen. Mensen beneden op het terras, mensen overal op de balkons, enz.

Die romantiek, die grijpt een muzikant aan, tot in het diepste van zijn kunstenaarsziel. Dat is het forum voor muzikale hoogstandjes, het boven zichzelf en zijn eigen weergaloos talent uitstijgen. We hebben Gery nog nooit zijn sax-solo in Mimosa zo weten spelen als die avond. De sfeer impressioneerde hem dermate dat hij allerlei krulletjes en franjes aan zijn solo-partituur ging toevoegen. Hij speelde die zelfs een octaaf hoger, haalde de ene tremolo na de andere uit die sax, maar had toen plots bij het einde problemen om na die octaaf weer te

kunnen landen. De alomgekende bestraffende vingertjes van de andere muzikanten gingen meteen zijn richting uit. Ik kon er niets aan doen, zei Gery achteraf verontschuldigend, het was de schuld van de ondergaande zon die in mijn ogen had geschenen, maar hij vergat dat hij met zijn rug naar die zon toe was opgesteld.

Ook zanger-entertainer Rik kreeg plots wel een probleem. De zon was ondertussen ondergegaan en de lampionnetjes waren er precies geen die op een voetbalveld van eerste nationale staan opgesteld. Rik verexcuseerde zich, moedig kijkend naar zijn tekstjes : ‘es ist hier dunkel’. Maar men schoot hem van alle zijden ter hulp. Freddy Dusselier kwam met een kaarsje aandraven, anderen met een nog grotere kaars, Geert Degeetere zelfs met een led-lampje. Maar Rik had ook zijn leesbrilletje niet bij, dus een tweede probleem. Maar hij mocht zich finaal behelpen met een brilletje van iemand anders, en het ‘gonk’ ook.

Onze hoteluitbater was zeer gelukkig met dit optreden, en dat hebben we die avond nog geweten.

In tegenstelling tot de avond voordien werd het in de bar een ietsje later. Door omstandigheden, zo noemt men dat dan. Dergelijk romantisch beleven kan men toch niet zonder meer genadeloos in de kiem smoren. De ‘die hards’ trokken naar boven tegen 01.00 uur aan, maar toch wel gedwee. We konden eigenlijk ook niet anders, want men sloot er voor eenmaal nogal vroeg de tent.

Maar onze bedienster, onze ‘Geike’ van twee jaren terug, thans Beate geheten, van Hongaarse afkomst, zal die nacht ook met diepe ontroering gaan slapen zijn. Toen Mark Verraes haar naam hoorde, Beate, zei hij dat die hem deed denken aan dat wondermooie lied: Alta ‘Beata’ Trinita. Toen we hem zeiden dat hij het dan maar eens moest zingen, ging hij er op in. Met zachte stem, Alta Beata Trinita. En Beate, die begon zowaar stilletjes te wenen. We zagen duidelijk haar stil verdriet, dat zij omwille van allerlei redenen, vooral ook door het gebrek aan tewerkstelling, haar geboorteland had dienen te verlaten. Het greep ons diep in onze ziel aan. We hebben die ontroering dan maar meteen doorgespoeld, vooraleer ons naar ons nachtelijke vertrekken te wenden. Het was echt een innig mooi einde van die bewuste Sonthofen-dag.

Zondag 21 juli 2014

21 juli, dat is onze jaarlijkse nationale feestdag. Maar die had heden iets bijzonders. In België beleefde men de kroning van koning Filip, terwijl we vandaag ook de overwinning van Chris Froome in de Tour hadden kunnen meemaken. Ik zeg wel: hadden. Want we dienen eerlijk toe te geven dat we danig van de dag hebben genoten, dat ze het zonder ons en onze gedachten hebben moeten stellen, zowel Koning Filip als Chris Froome.

Maar we moesten toch ergens onze Belgicistische gevoelens kunnen uiten. Myriam Deneckere vond na het ontbijt het moment aangebroken om met haar diva-stem aan de toegang van het hotel met veel passie de Brabançonne te zingen. Later op de bus hoorden we vanwege Hubert een muzikale versie ervan. Hij had daar een of andere speeldoo's mee waaruit die melodie weergalmde. We dachten dat Hubert veel geld had moeten betalen voor zo'n 'exerment', maar Hubert legde uit dat hij dat gewoon eens via een bongo-bon had gekregen. Ook de broers Jo en Mark Verraes brachten ons hun versie van het nationaal volkslied, maar in het Frans: 'le roi, la loi, la liberté', in plaats van 'voor vorst, voor vrijheid en voor recht'.

Het was die dag terug een prachtige zomerse ochtend, en voor het ontbijt nestelde ik mij eerst in mijn pyjama op mijn terras dat aan de voorzijde uitgaf. Amper was ik in mijn zeteltje gezeten of daar zag ik voor het hotel Johan Herman wandelen, zijn camera in aanslag. Hij heeft het niet gemerkt, maar ik ben toch tijdig, vooraleer hij zijn aanslag op mijn privacy kon plegen, terug in mijn kamer kunnen sluipen, al over de grond van het terras, verborgen achter de reling. Enkele minuten later hoorde ik hetzelfde verhaal van Gery. 'Beeld je in', zei hij me, 'ik zette me amper neer op mijn stoeltje op mijn terras aan de voorgevel, of daar zie ik Johan Herman komen aandraven met zijn camera'. 'Ik weet het', zei Gery, 'ik heb een erg hoog looser-gehalte, maar eerlijk, ook dat kent toch wel zijn grenzen'. We hebben Johan dus zijn pleziertje niet gegund.

Die dag was andermaal door onze reisorganisatoren een dubbel-concert voorzien. Oberstdorf, de wereldwijd gekende wintersport-locatie, en 's avonds dan in Bad Hindelang. Maar we dienden erg vroeg te vertrekken. Immers, ons optreden in Oberstdorf was voorzien op de middag helemaal boven op de bergtop die we enkel via een grote kabelbaan konden bereiken.

Maar hoe zouden we al die kisten met materiaal daar boven krijgen zonder ongelukken? Reisleider Yves verstrekke ons de volgende concrete en echt logische uitleg: we moeten alles eerst afladen van de bus, zei Yves, dan elk met zijn deel materiaal naar het eerste gedeelte van de kabelbaan via de lift, na dat eerste deel uitstappen en overladen voor het tweede deel van de tocht naar boven, dan boven alles uitladen en opstellen. Voor zo ver konden we hem nog volgen. Maar Yves bezit een prima logisch denken. En wat voor de afdaling, vroeg iemand hem? Wel, net het omgekeerde, zei Yves.

Johan Leplae stelde voor om dan maar de 'T.U.P.-methode' te gebruiken voor dat vervoer van materiaal. T.U.P. staat voor: Trek Uw Plan.

Op de bus geraakten we aan de praat over grote benden broers en zussen thuis toen we nog jong waren, en toen dergelijke verzamelingen nog tot stand kwamen, in tegenstelling met nu. De oudste is altijd de baas, zei Johan Leplae ons. Geen twijfel mogelijk. Maar bij ons, de Leplaetjes, zei hij, nam dat wel soms eigenaardige vormen aan. Onze oudste broer had een

‘club’ van de zes kinderen gevormd, en van die club was hij de chef. Tenminste chef 1. De drie jongste waren gewone clubleden, maar de tweede, zijnde Johan, en de derde hadden ook de graad van chef, namelijk chef 2 en chef 3. Maar recent heeft Johan zijn lidkaart van de club die chef 1 indertijd had aangemaakt, teruggevonden, en hij stelde vast dat op zijn lidkaart vermeld stond: chef 3. Het is toch niet waar zeker, zei Johan, dat hij mij in stilte achter mijn rug om nog gedegradeerd heeft. Ik vroeg aan Mia Verraes of zij als oudste van de Verraeskens ook chef 1 geweest was. In alle eenvoud zei Mia me, dat dit niet het geval was. Ik had dat niet nodig, zei ze, ik had immers een degelijke natuurlijke uitstraling. En haar broers Jo, Jan en Mark bevestigden dit prompt. Ze nam ons altijd in bescherming, zeiden ze met overtuiging, wanneer vader Verraes een of andere uiting tentoonspreidde van zijn natuurlijk gezag.

In Oberstdorf zagen we beneden de aankondiging dat er mogelijkheid was tot ‘tandem-vliegen’. Ik denk niet, zei dirigent Jacques, dat dit iets voor Myriam en mij zou zijn, want ik vrees dat die tandem daar boven onvoldoende hoogte zou kunnen houden.

We geraakten tenslotte allemaal wel vlot in die cabines van de kabelbaan, die ongeveer vijf ton aankon. Hubert, ingenieur van oorsprong, gaf ons een technische uitleg. Dergelijke baan heeft twee kabels, de ene draagt, de andere trekt. Zo er een probleem is, werkt meteen de automatische rem. Zo de draagkabel breekt, houdt de cabine zich vast aan de trekkabel. Maar het klonk voor vele dames niet erg overtuigend. Ikzelf ben niet echt bang van nature, maar er zijn tuigen waarin ik me comfortabeler voel. Ik liet aan Fons opmerken dat ik mij wel enigszins veiliger voelde door zijn aanwezigheid aan onze zijde. Ofwel geraak ik veilig boven of beneden, en zo niet, dan kom ik aan jouw zijde toch gegarandeerd in de hemel terecht, zo zei ik hem. Toen ik Fons vroeg of ik toch niet beter wat zou bidden, antwoordde hij me op de hem eigen wijze: ‘niet nodig, Marc, ik zal jou mijn zegen geven’. Maar nu begrijp ik beter, voegde Fons er aan toe, waarom er diverse vrienden, vooral dan dames, in die cabine wat dichterbij hem waren gaan aanleunen.

Julie keek liever niet naar beneden door die kanjer van een ruit. Ze gaf toe ietwat bang te zijn. Maar dat is niet nodig, zo stelde vader Gery haar gerust. De laatste keer dat die cabine neergevallen is waren er slechts vijf doden op de honderdvijftig ingezetenen. En daarenboven, zei hij, is die cabine een zestal maanden geleden nog gekeurd geworden. Julie kromp nog meer in elkaar.

Ik vroeg aan Gery wat Hilde zou doen als hij van die kabelbaan niet meer zou terugkomen. Dat ik het ook niet weet, zei Gery. Maar ik heb haar vanmorgen nog gebeld, en haar gezegd dat ik haar miste, vooral een aantal opmerkingen ’s morgens.

We vernamen met een gevoel van tevredenheid dat Bernard namens ons allen een bericht gestuurd had aan Martin en Frieda. Ze zouden wellicht blij zijn iets van ons te horen. Achteraf vernamen we dat ze dit inderdaad, zij het met spijt in het hart, toch wel echt geapprecieerd hadden.

Ook nu scheen tijdens ons concert daar bergenhoog, omringd door steile en splendide bergketens, de zon ongenadig ‘Oben mit den Alpenwinden’. De ‘klakken’ kwamen weer boven. Maar niemand heeft een klak zoals Johan Herman. Dat bracht iemand op het idee om die voortaan eens te proberen als ‘Spendekiste’.

Toen men vaststelde dat sommigen door die zonnebrand reeds erg getaande gezichten begonnen te vertonen, zei iemand dat dit niet verwonderlijk was, aangezien hun gezichten reeds van vroeger ‘verfrommeld’ waren.

Mia Verraes, en ik deelde volkomen haar mening, vroeg zich hoe het toch mogelijk was dat die rij banjo-spelers daar met zo’n uitgestreken, serieus, zelfs vies kijkend gezicht op hun partituur zaten neer te kijken, in plaats van met de glimlach aan te tonen dat ze zelf van hun muziek genieten. Mia stelde een therapeutische behandeling voor. Als ze nu eens proberen om van een lied, bij voorbeeld Costa Dorada, de partituur van buiten te leren, dan hoeven ze niet meer neer te kijken en kunnen ze glimlachen. We hebben het uitgeprobeerd, maar het werd een traumatische ervaring: halverwege lag de helft er al uit.

Ook Christa en Hans hadden er terug aan gehouden hier aanwezig te zijn. We hebben andermaal van hun heerlijk gezelschap mogen genieten. Ze hadden opnieuw een resem foto’s uit de lang verleden ‘twinning’-periodes mee. Heerlijk om terug te zien, maar toch wel enigszins ontlusterend.

Nadien mochten we een lekkere maar eenvoudige maaltijd gebruiken. Maar in dat restaurant zagen we dat de koks eenzelfde ‘klakke’ droegen als Johan Herman, maar dan wel een zwarte.

Maar we geraakten wel enigszins in tijdsnood en verkozen terug naar Jungholz te trekken, in plaats van nog even in Oberstdorf rond te slenteren. Immers, we moesten tijdig klaar geraken voor ons avondlijk optreden in Bad Hindelang.

Wie niet van dieren houdt, die houdt ook niet van mensen. Dat is een waarheid als een koe. Vandaar dat het de moeite loonde op de bus even te informeren bij al mijn moaten of zij een hond hebben. Het merk van hond wijst toch ook wel een beetje op de ingesteldheid van het baasje. Zo leert men de mensen kennen. Immers, zo’n onnozel ‘chihuahuaatje’, op wat trekt dat eigenlijk?

Gery had indertijd een beer van een hond, ‘Bo’ geheten, welke naam Bo Decramer niet meteen denderend vond. Een prachtig beest, zei Gery, die was net zoals ik: een grote mond, maar een klein hartje. Maar onze Julie heeft nu een hond, zijn naam is Bas. Ik heb er soms problemen mee, zei Gery, want hij wil me altijd ‘lekskens’ geven. Maar Bas kwijlt ook altijd, zei Gery. Bij dat beest moet het vocht langs de tong naar buiten, terwijl het bij mij net het omgekeerde is, voegde hij er aan toe, het vocht moet bij mij altijd langs de tong naar binnen.

Jef Vanraes heeft een ‘rattepakker’. Paul Vandamme vertelde dat hij een hond heeft, maar dat die eigenlijk dood is. Die heette zowaar ook ‘Bo’. En Johan Herman, hoe kan het anders, die heeft een Duitse schaper. Maar iemand vroeg zich af of die ook zo’n ‘klakke’ heeft zoals zijn baas?

Vooraleer naar Bad Hindelang te trekken, werden in het hotel eerst ‘Leib und Seele erfrisht’. Het werd een optreden in een soort ‘schelp’, die voor een prachtige ‘sone’ (zou indertijd Mielke Onraet gezegd hebben) zou dienen te zorgen. Maar het werd een moeilijke geluidsregie. Bij het enthousiast publiek troffen wij een saxofonist aan, die speciaal op onze sax-spelers zou letten, zei hij. Hij kocht bij onze Bea Piron aan haar CD-standje meteen 5 CD’s, voor zijn moaten. Hij beloofde ons die te zullen meetronen naar ons optreden twee dagen later in Tannheim. Op de eerste rij zat een keihard gedreven fan van ons orkest. Amper

stierven de laatste tonen van elk liedje uit, of zijn roep ‘Zugabe, Zugabe’ weerklonk tussen de bergen.

We dienden als naar loffelijke gewoonte en om geen boetes op te lopen inzake de reglementering van rij- en rusttijden van de buschauffeur, tijdig terug in Jungholz te landen. Ingénieur du son Johan chronometreerde dat we nog nooit zo snel de boel hadden afgebroken en opgeladen, namelijk in amper 15 minuten. Oefening baart kunst, zo vond hij.

De bar mocht van langsom meer ‘die hards’ verwelkomen. Wie we daar die avond opnieuw misten? Dat was dat manneke met zijn wit hemd, witte broek en witte gekrulde laqué-schoentjes. Maar we hebben die avond van ons nieuw beschermlid Patrick Cauwelier iets unieks geleerd. De vraag is hoe je er kan in slagen om in de kortste tijd iemand mateloos te irriteren? Gewoon door je woorden te onderlijnen door het snel na elkaar met de vinger zijn schouder of borst aan te tikken. Hij had ons dat beter niet geleerd, want vanaf die dag werd geregeld aangetikt. Toen Mark Verraes Tine wat plaagde, reageerde zelfs onze brave Tine dan ook met: je moet stoppen, of ik zal eens serieus tikken.

Na de laatste ‘tikjes’ geraakte iedereen van de dappersten onder de Galliërs toch nog wel op een aanvaardbaar uur in bed.

Maandag 22 juli 2014

Het kwam de banjospelers niet slecht uit. Vandaag kregen we een rustige dag, zonder optreden. Dit was van die aard om het ‘verbod vel’ op de vingertoppen te doen aandikken en de ‘bleintjes’ te laten inkrimpen. Vier optredens in twee dagen, hoe magnifiek ook, dat laat sporen na. Vandaar dat onze dagreis naar Bregenz en Lindau welkom was.

Vandaar ook dat de ontbijttafel wat later dan gewoonte werd benaderd.

Geert Degeetere was vandaag in steun gegaan bij onze reisorganisatoren, en zou ons dus doorheen die twee prachtige steden leiden. Hij is er prima in geslaagd. Geert, nog zo’n natuurlijk gezag dat uitstraalt.

Luc Demeyere zocht op de ‘lanskaart’ van Zuid-Duistland en Noord-Oostenrijk verwoed naar de ligging van Bregenz, onze eerste halte. Bregenz, dat ligt in Duitsland, zei Luc, wat onmiddellijk door anderen bestreden werd. Maar Luc bewees het ons, “pièces à l’appui”, maar vergat dat hij zijn kaart onderste boven hield, zodat Oostenrijk ten noorden van Duistland was komen te liggen.

Bregenz, een erg mondain aandoende stad, toeristisch, blakend in een de prachtige zomerzon. We konden met smaak kijken naar een aantal kanjers van boten, die aangemeerd lagen. Het ontlokte iemand de opmerking dat ‘er duidelijk nog veel geld in de wereld zit’. We bemerkten een aankondiging van een concert over ‘Die Zauberflöte’. Het entreekaartje voor dit spektakel aan de Bodensee was niet mis, liefst 500 euro. In het water stonden enkele enorme beesten ingeplant, die mede van de arena voor deze culturele optredens deel uitmaakten. Ook door het prachtige zomerweer konden we toch best even genieten van deze bijzondere attractieve maar erg toeristische stad. Enkelen gingen nog wat verder een beetje het centrum gaan opzoeken, terwijl weer anderen aan het water een geschikt terras aandeden. Er was zoals altijd voor elk wat wils.

Op de middag deden we Lindau aan, zo het tegenbeeld van wat we in Bregenz hadden gezien. Een weliswaar ook toeristische stad, maar heel wat rustiger.

Op de middag leerden we van Zurab wat ‘Serbische Bohnensuppe’ precies is. Twee jaren geleden leerde hij ons Gulashsuppe proeven, ditmaal mocht het dus iets heel anders zijn.

De brandende zon deed heel wat Grosse Biere vloeien, en iedereen ging rustig door het stille centrum van Lindau ‘spazieren’. Jammer dat we vandaag Greta Adriaen moesten missen die getroffen was door een klein fysiek dipje. Maar een dagje rust in het hotel bracht ons ’s anderendaags een stralende Greta terug an de ontbijttafel, en dat stemde ons gelukkig.

Tussendoor was het idee gerijpt om een ‘Huiscombo’ op te richten. Immers, ’s avonds was in het hotel niets bijzonders voorzien, zodat een groepje gemeend had een performance te mogen brengen. Op het terras in Lindau werden een aantal partituren besproken, maar tot afgrijzen stelde men vast dat men van elk slechts één exemplaar had, wat voor zes muzikanten een onmogelijke opgave was. Maar de avond zelf bracht de onthaaldienst van het hotel soelaas via de fotokopiemachine.

Ondertussen had reisleader Yves ons voor de zoveelste maal toegelicht dat zij die het wensten 's anderendaags een 'lunchpakket' konden bekomen. Hij legde de zaak zeer uitgebreid uiteen om het iedereen goed duidelijk te maken, maar achteraf bleven nog meer vragen dan voordien: wanneer precies dat lunchpakket, voor wie dat lunchpakket, wat bevat dat lunchpakket, is er drank voorzien bij dat lunchpakket, enz.? Yves begon op de lange duur te flippen.

De zaak van het lunchpakket is overigens nog geregeld komen opduiken de volgende dagen.

Maar toen we Lindau verlieten en aan de busparking aankwamen, wachtte ons een zeer aangename verrassing. Op een tafeltje had Félicien ondertussen stiekem een en ander klaargezet. Glaasjes, en een aantal flessen echte Schnaps, zij het dat die uit Hulste in België waren meegekomen. Iedereen juichte Félicien en Agnes luidkeels toe. Maar de reden hiervan? Eigenlijk heb ik er vier, zei Félicien. De eerste is omdat ik thans 52 jaar terug mocht deelnemen aan de eerste buitenlandse reis van het Banjo-orkest. Tweedens omdat Agnes en ikzelf dit jaar 45 jaar met elkaar gehuwd zijn. Ten derde, omdat Félicien er dit jaar 2013 zo waar 70 jaar wordt, en de stellige hoop uitdrukt dat het orkest geen leeftijdsgrens gaat instellen aan 70 jaar. En tenslotte, omdat die heerlijke Schnaps al twintig jaren in hun kelder op consumptie lag te wachten, en Agnes al herhaaldelijk gevraagd had hoe lang dat 'rattenvergif' daar nog zou blijven liggen

Toegegeven, onze reizen bieden elke keer verrukking en verrassing. En het is beslist, een leeftijdsgrens wordt niet ingesteld, in geen geval. Want van zo'n 'rattenvergif', daarvan willen we in de toekomst nog wel geregeld proeven.

We waren niet zo vroeg terug in Jungholz. Het avondmaal was voorzien rond 19.00 uur, en in drie kwartier dienden de leden van het zo pas opgerichte Huiscombo de muzikale kopjes bij elkaar te steken en een programma uit de grond te stampen. Het was geen sinecure. Eerst diende Adri vast te stellen dat zijn cimbalen nog op de bus lagen, dat die gesloten was en...dat onze chauffeur Ronny verdwenen was. Maar men vond hem finaal terug.

Dan moet men eens proberen voor de eerste maal een Huiscombo in elkaar te flansen, met als doel een twaalfstal ambiance-liederen te brengen die avond, met amper drie kwartier repetitie-tijd. En als men dan nog beschikt over enkele losgeslagen projectielen als medemuzikanten, dan kan men gewoon alle richtingen uit, vooral richting het bos. Met een Beate die geregeld tussendoor kwam vragen of we snel het avondmaal wilden gaan nuttigen.

Maar het slaagde uiteindelijk.

De ambiance-avond werd ingezet met een toespraak van entertainers Johan Herman en Gery Vermeersch. Johan vertelde ons dat hij eerst niet op reis kon/mocht meekomen, maar dat zijn zoon hem thuis gered heeft. Immers, die vroeg zich af of er ooit een valabele reden kon zijn waarom zijn vader niet met dat orkest zou meegaan op reis. Hijzelf ging toch ook vijf dagen in het buitenland fietsen met zijn vrienden? En meteen kwam de goedkeuring er.

Johan uitte zijn grote dankbaarheid voor de geboden kans. Hij is een kunstenaar, alhoewel hij dat niet gezegd wil hebben. Daar had hij zowaar twee prachtig geboetseerde en bewrochten stukken gemaakt, een partituur van 'Weideblomke' en een speciaal stuk gevormd naar een banjo. Die bood Johan aan Fons en Jacques aan. Werkelijk prachtige maar zo creatieve en voor ons herkenbare geschenken. Wie zou deze niet in zijn/haar bezit willen hebben? We

zouden later wel een beslissing nemen wie deze prachtige zaken voor eeuwig in zijn verblijven zou mogen onderbrengen.

Het Huiscombo startte op met een ‘Congratulations’ voor alle vrienden en partners die tijdens de reis iets te vieren hadden, een verjaardag, een huwelijksverjaardag: Jo en Bea, Félicien en Agnes, Johan Herman, Bruno Vermeersch, Paul en Ria Vandamme. Wat er zo al gebracht werd? Hemelsblauw, Besame mucho, Petite fleur, Eviva Espana, Quand il est mort le poète, Santa Lucia, We will survive, Monia, enz. Hubert en Mia deden het Combo de grootste eer aan door formeel te stellen dat ze in twintig jaar geen kans meer gehad hadden om zo even gezellig te kunnen dansen. Het Combo mocht veel applaus in ontvangst nemen.

Er werd nog een vervolg hieraan gebreed door een aantal andere muzikanten, zoals Johan Decramer, Bo, enz. Een Beatles-medley, en andere zoals “Geen wonder dat ik ween”. Ze werden bijgestaan door de gelegenheidsperformers Johan Herman en Gery Vermeersch.

De avond kon niet meer stuk. Fons vond het van een genre muziek dat wij niet onmiddellijk met ons Banjo-orkest brachten, maar dat alles bijeen toch echt wel te pruimen viel. Echt genietbaar, zo zei hij ons.

Iedereen was achteraf zo content dat de sfeer in de bar een hoogtepunt bereikte, een gevoel van warmte en gezelligheid, en ook de alcohol deed lustig zijn werk. Daar is alcohol immers voor, om zijn werk te doen. Voornamen kwamen er bij sommigen niet meer zo goed uit, een enkeling kon maar niet meer op de juiste uitspraak van de voornaam Gery uitkomen. Die laatste werd door dochter Julie vriendelijk doch met lichte aandrang verzocht om misschien zijn bed te gaan vervoegen, maar ‘father knows best’ en zij stuitte op een kordate weigering. Toen men dan uiteindelijk rond 01.45 uur de tent voor goed wenste af te sluiten, bleken onze jonge dames Julie en Tine van geen ophouden te weten. Ze waren onwrikbaar en onstuitbaar.

Derhalve en noodgedwongen verdween een deel nog naar het buitenterras, maar reeds na korte tijd besloten ze eveneens hun haardstede op te zoeken. Omdat ze het beu waren? Hoegenaamd niet. Alleen maar uit diep respect voor hun dirigent Jacques en zijn Myriam, die toevallig op een verdieping juist boven dat buitenterras sliepen, of hiertoe inspanningen wensten te verrichten.

Maar de nacht was prachtig, de maan scheen volop, de romantiek droop er af, de onderlinge menselijke genegenheid was erg groot.

Dinsdag 23 juli 2013

Die morgen diende het ontbijtbuffet een beetje langer te wachten. Maar daar doken, zo tegen 09.00 uur aan, zowaar ook Gery en Jef op. Gery had zich 's nachts zo een beetje gevoeld als liggend in een kajuit op een cruise-schip, meer bepaald zelfs op een golvend waterbed, zei hij ons. Waarom hij wat later opgestaan was? Hij had na lang zoeken de ene schoen in een hoek van zijn kamer gevonden, en de andere in een andere uiterste hoek. De volgende keer zal hij schoenen met 'velpro' meenemen, verzekerde hij ons. Hij herinnerde zich zeer goed dat hij die nacht gedurende een vijftal minuten een verwoede doch hopeloze strijd gevoerd had tegen onwillige schoenveters.

Jef deelde ons mede dat hij die nacht bij het naar boven gaan goed had moeten kijken waar hij 'trappelde', 'maar dat had zeer zeker niets met alcohol te maken'.

Bij het uitzoeken van sapjes, charcuterie, siroopjes enz. vroeg Jef aan Rik of hij daar niet iets aan zijn voorhoofd had. Is dat van teveel te slempen vannacht of van ergens tegen aan te lopen? Rik antwoordde hem eenvoudig: 'Jef, begin jij maar eerst met het water uit je ogen te vegen'.

Het doel van heden was om de zaak rustig te houden. Of wat men met de term rust eigenlijk bedoelt. Een lange wandeling, een middellange wandeling of een korte wandeling, dat was de keuze. Maar achteraf is gebleken dat een deel van hen die voor een lange wandeltocht geopteerd hadden, er uiteindelijk een middellange van gemaakt hebben, en enkele middellange tochtters een korte. Er waren treintjes voorhanden zo wat halverwege, die de dodelijk vermoeiden meteen weer naar de bewoonde wereld konden terugbrengen, en dat was maar goed ook. Maar de echte, de enige, de authentieke bergtochtters, die geraakten onder de kundige leiding van Hubert helemaal boven. Overigens, er was aangekondigd dat men een zeer mooie zomerdag zou hebben, zodat de wandeling reeds bij voorbaat geslaagd was. Althans dat had Toon Vanholme ons verzekerd. Oprecht, hij was er honderd procent zeker van, want Toon is een natuurkenner. Tegen de middag begon het keihard te regenen, zodat het merendeel die dag voor goed alle geloof in Toon heeft verloren.

Fons had die dag zijn wereldbepaald grijs petje op. Het was ook wel erg warm. Toen een bekommerde dame aan Fons vroeg of hij niets moest drinken, was zijn antwoord "Alfonsiaans", zoals we hem al zo lang kennen: "ik heb twee uren geleden iets gedronken, maar als jullie zien dat mijn oren beginnen te 'verslensen', zeg het mij dan".

In de loop van de namiddag doken allen terug op. De 'Cel voor Vermiste Personen' onder leiding van kolonel Alain Remu diende niet uit België te worden opgeroepen.

Ik had ondertussen mijn nota's wat bijgewerkt. Immers, een mens zou soms vergeetachtig beginnen te worden, en het is zo dat de miserie begint. Ik vond er tussen mijn blaadjes de tekst terug die Fons bij aanvang van onze reis aan ons allen had meegegeven, van de hand van Gery Florizoone:

' God, doe mij af en toe het gewaad der stilte om en rusten als de wind in de avonddrust der bomen. Doe mij dan als de wind, van heuvel tot heuvel de vlammen van liefde en goedheid dragen in de zachte weiden der wachtende mensen. Of, na een nacht van duisternis en troosteloos verdriet, help mij met de dageraad altijd weer op gang komen. Kleuren en liederen drijven over de wereld der mensen. Om u te prijzen, te loven en te danken '.

's Avonds trokken we naar Tannheim om er een prima concert te brengen in een prachtig uitgebouwd buiten-podium. Maar misschien was de keuze van ons repertoire die avond niet helemaal geslaagd. Hoe het komt, dat weten we ook niet goed, maar we hadden geopteerd voor de eerder trage en innige nummers, en waarbij we de ambiance-songs wat uit het oog verloren waren.

Midden ons concert weerklonken plots donderslagen en flitsten bliksems. De echte toehoorders bleven, sommige anderen verdwenen onder hun paraplu, vertrokken en kwamen jammer genoeg niet meer terug. Maar al bij al was het toch prima geslaagd. Bij dit alles bewonderden we onze dames die met de Spendekiste rondgingen, Frieda, Ria, Marieke, hopelijk vergeet ik er geen. Het verschil tussen hen en ons, althans wanneer wij hiermede zouden rondgaan? Vrij simpel, de pakken geld die er bij hen in verdwijnen. Terwijl bij een rondgang door ons het orkest meteen tot de bedelstaf zou zijn veroordeeld. Gebrek aan charme.

Bij de versnaperingen achteraf mochten we van Johan Leplae vernemen dat hij zijn corpus als een 'kathedraal' beschouwt, en dat hij daarom zo moet worden bewonderd. Dat deden we ook. Al ware het maar om Johan te troosten. We werden er ook bediend door een drietal jonge dames in traditionele klederdracht. Ook dat was erg mooi, esthetisch, en we hebben dat evenzeer bewonderd, net zoals Johans kathedraal.

's Avonds werd in de bar voor de zoveelste keer echt na-genoten. In alle rust en vrede. Ik had toch de indruk dat de tand des tijds (althans van de reis) zijn invloed liet gelden. Het ging er in elk geval minder rumoerig aan toe. Maar bij elke bestelling diende men zoals steeds enkel het nummer van zijn kamer op te geven, kwestie van de eindafrekening 'van de tère' bij het einde van het verblijf. Dat bracht een snoodaard op het idee om even te informeren wat het kamernummer van onze reisleader Yves was. Indien we dan telkens aan de bedienster dat nummer zouden opgeven na elke bestelling....Maar we hebben het uiteindelijk toch nagelaten, voor de lieve vrede. Hij werd al genoeg geplaagd met zijn lunchpakket.

Woensdag 24 juli 2014

De laatste dag. Jongens, waarom toch reeds de laatste? Dat is nu eenmaal het echte leven. Zoals ze ons ondertijd in 't college wijsmaakten: aan alle goede dingen komt een eind, een kermis is een geseling waard, binnenkort moet er terug serieus gewerkt worden want alleen werken is zaligmakend. We zagen ervan af.

Iedereen maakte van die laatste dag gebruik om op het zijn manier te doen: een wandeling, wat verpozen op het terras, een bezoekje aan Jungholz-city, enz. 's Middags werd een middagmaaltje geserveerd, nadat door sommigen nogal uitgebreid vooraf was ge-aperitiefd. Johan Leplae had een bezoek gebracht aan het rustige kerkhof van Jungholz, en had vastgesteld dat er een boek voorhanden was waar men zich nu al een plaats kon voorbehouden voor de toekomst. Johan liet aan Fons opmerken dat wanneer men het wilde, men zich daar best al kon inschrijven. Fons antwoordde hem doodgemoedereerd: geen probleem, Johan, ik heb je daar al meteen ingeschreven.

Ik mocht met Rik gebruik maken van die vrije verpozing om onze Abschiedstunde van 's avonds voor te bereiden. Het was ook nodig, want gedurende de voorbije dagen hadden we hiervoor eigenlijk niet echt de tijd, of de nodige aandacht. We mochten immers zoveel beleven.

Geschenkjes voor de te huldigen personages moesten nog worden op de kop getikt. En wie redde ons uit de nood? Erik Adriaen met zijn 'camiejong'. Die voerde ons naar een supermarkt een tiental kilometer verder, waar we alles konden opslaan wat we nodig hadden. Alle eer aan Erik, en aan zijn camiejong. En aan Toon Vanholme die hiervoor onder de vrienden de fondsen vergaarde.

Maar eerst diende nog ons laatste concert te worden afgewerkt, in Nesselwang. Een bezoekmogelijkheid aan het mooie dorpje was voorzien. Maar het concert had reeds om 19.00 uur plaats.

Maar op de bus ontdekten we een waar entertainer-imitator-talent in de persoon van Annemie Muylaert. Schitterend, grandioos, weergaloos. We zullen ze in de toekomst in onze concerten inschakelen.

Maar ons laatste concert werd zo een beetje een flop. Amper waren de eerste noten uitgestoten of daar begon meteen midden 'Nieuwe lente' een echte plensbui neer te dalen. Vluchten geblazen, met de instrumenten, de staandertjes, het materiaal. We zagen Zurab wanhopig met zijn elektrische gitaar rondspringen, zijn natte partiturenmap. Adri trachtte in wanhoop zijn drumtrommels onder zijn hemd te foefelen, tevergeefs. Uiteindelijk werd alles toch van de ondergang gered. Maar daar stonden we nu, blijvend op onze muzikale honger. Maar de restaurantuitbater, die voor het concert verantwoordelijk had getekend, bleef consequent. We hadden eigenlijk niets gepresteerd, maar toch bleef de voorziene hap achteraf behouden. Klasse.

En aangezien de vrij gekomen tijd van het concert ingevuld diende te worden, werd besloten op het terras en nadat de regen verdwenen was, een echte authentieke zangstonde te brengen. Neen, geen studentencantus, maar een unieke Vlaamse zangstonde. Mark Verraes nam de

leiding, Rik de gitaar. En alle liederen van onze lang vervlogen jeugd gingen er door: collegeherinneringen, kampen met de jeugdbewegingen, enz. Men zag de zon zakken in de zee, heimwee deed ons hart verlangen, enz. Dat was een echt leuke en spontane bedoening. Ook Christa en Hans, andermaal onder ons, genoten er volop van.

De tijd voor ons Abschiedstunde was hierna aangebroken. Hoe triestig ook. We mochten hiertoe gebruik maken van de grotere ruimte van de bar. Ook Christa en Hans waren uitgenodigd, en zij werden uitgebreid gedankt en met een attentie beloond. Maar wat Christa niet verwacht had? Onder ons was ook de Duitse zanger Udo Jürgens aanwezig in de persoon van Rik, om samen met zijn 'Freundin' het door haar zo gesmaakte nummer 'Lechtal' te brengen. Het werd enthousiast door de verzamelde menigte meegezongen. Een mooi en innig moment.

Gery bracht de ambiance ten top door ons allen een traktaat aan te bieden, nu hij zo pas had vernomen dat onze Bruno een tewerkstelling naar zijn hart had gevonden. En we juichten mee met de hele familie Vermeersch.

Félicien en Geert Degeetere vonden dat we hoe dan ook die avond een eresaluut moesten brengen aan de familie Adriaen, door het zingen van een lied dat we tot op heden nog niet terug op ons repertoire hebben geplaatst, 'Limburg allein', van de betreurde Jo Erens. Immers, Jo Erens blijkt familie geweest te zijn van Greta Adriaen. En dat mooie 'Limburg allein', velen kenden het inderdaad nog.

Terecht werd hulde gebracht aan Bernard en Annemie. Veel te weinig beseffen we wat de twee jaren lange voorbereiding van zo'n geslaagde concertreis met zich meebrengt aan intens werk. Soms vinden we zoiets, volop van hun werk genietend, de evidentie zelf, ten onrechte. We hadden, dank zij het vervoer van Erik Adriaen, voor elke gehuldigde een goede fles Schnaps op de kop kunnen tikken. Een kleine attentie, maar met zoveel genegenheid door ons allen geschonken.

Bij dergelijke reis heeft men ook een erg praktische leider nodig. Niemand minder dan Yves Vandebossche. Yves lag een aantal jaren geleden aan de creatie van onze eerste reis. Zonder hem zouden wij er nu nog niet geweest zijn. Maar wie kan het op de bus zo goed zeggen? Wie is er op de bus duidelijker? Vandaar dat Yves twee attenties ontving, zijn fles Schnaps én zowaar een enig mooi lunchpakket. Hij glunderde. Rik vreesde dat zijn toelichting over dat lunchpakket hem vijf euro zou kosten, want Yves had ter lange leste gezegd dat de eerste die nog over een lunchpakket durfde te spreken, een boete van vijf euro zou oplopen.

Gery werd oprecht geloofd voor zijn medewerking aan de reisorganisatie en de aanmaak van het infoboek. Overigens is Gery de enige die nog wat respect heeft voor het kerkelijk gezag, de enige die Fons nog aanspreekt met 'eerwaarde'. Het is een kwestie van opvoeding, van respect hebben, zegt Gery ons altijd. We hadden tijdens de reis wel een paar keren te maken met een klein generatieconflictje, maar zoals Gery dat altijd afsloot: de dochter, die is thuis steeds de baas.

Martin, jammer genoeg afwezig door omstandigheden, werd ook door ons allen dank gezegd voor al zijn onvertogen werk, het hele werkjaar door. Er niet kunnen bij zijn, dat moet pijn gedaan hebben. Maar ook voor Frieda en Martin hadden we een attentie voorzien om hen bij onze thuiskomst te overhandigen.

Rik deedte ons mede dat hij een aantal jaren geleden het dirigeerstokje aan Jacques had overgedragen. Zo had het Banjo-orkest volgens Rik eindelijk weer eens een echte dirigent. Maar Jacques heeft ons orkest tot ongekende hoogten gebracht. Maar wie kan er volgens Rik doorheen de Bomen Strabel nog zien staan? Wie kan er met zoveel empathie een programma opstellen van songs met titels als: Misoma of Masomi of Mimaso, Bleidewomke, Noon over Maples, Takke de takke de takke, Smook Olie, Mata Forgana, Gele Kanjers, Hetter to my leart, Dosta Corada of Grelpim? Jacques werd door ons allen met veel liefde en genegenheid dank gezegd, voor alles.

Een lieve dame, sinds jaren mede het uithangbord van ons orkest. Toen ze indertijd voor de eerste maal samen met Jo aankwam met het materiaal voor haar CD-standje, was er de opmerking, daar is Bea met haar 'ezel', waarmee uiteraard haar schildersezels als standaard was bedoeld. Zij werd op gemeend applaus onthaald.

Maar ook een minderheidsgroep werd in de bloemetjes gezet, onze Weideblomkens. Wie we heden ten dage niet meer kunnen missen in ons orkest, dat zijn de mensen die we vijftig jaar geleden wel moesten missen in 't college, de meiskens. Je moet het maar doen om bij die repetities, concerten en reizen te willen optrekken met een stel grijze Okra-mannetjes: Julie, Tine en Frieda.

Hubert, onze eeuwige hondstrouwe webmaster. Te weinig zeggen Vlamingen dat iets goed is. Vandaar dat bij die gelegenheid een oprecht gemeend dankwoord werd gezegd naar Hubert toe, voor al dat ongeziene werk dat heel wat geduld en inzet vraagt.

Zo kwamen we bij de ongeschoolde arbeiders, die van het Bijbelse eerste én laatste uur, die dank zij de VDAB omgeschoold konden worden tot een hechte ploeg van techniekers: Johan Leplae, Freddy Dusselier, Bo Decramer.

En last but not least, onze stichter, dirigent, auteur, componist, bezieler: Fons. Velen zouden zonder Fons, 'eerwaarde' zou Gery zeggen, nooit nog één noot muziek gespeeld hebben. Fons trekt hier elke dag met ons op, zo dartel als een hinde, zij het soms toch wel eens als een moede hinde. Al delen we niet altijd dezelfde mening, toch is het voor ons zo verrijkend dat we met al zijn meningen in contact mogen komen. En het gaat in alle omstandigheden nog steeds over 'zijn' orkest. De hoop werd uitgedrukt dat hij steeds fier mag zijn over zijn orkest, over hem zijn we dat in elk geval!

Tenslotte werd als slot van de huldigen dank gezegd aan allen: muzikanten, partners, onze beschermleden, de nieuwe beschermleden, onze Johan Herman, allemaal voor eeuwig vrienden. De reis was vol muzikaal genot, doch ook elk moment borrelde het van genegenheid en zoveel vriendschap. Dat alles helpt ons terug om de komende twee jaren te overleven.

Toen besprong Erik Adriaen het podium. Hij had een prachtige verrassing in petto. Erik en Greta bezitten een heerlijke en leuke stulp in de Dordogne. Uit erkentelijkheid naar ons allen toe boden Greta en Erik ons bij lottrekking een verblijf aan voor twee personen in hun buitenverblijf in de Dordogne. En of die geste ook gesmaakt werd. Luc en Marieke Demeyere liepen er mee weg, het was hen door iedereen zo gegund.

Op het risico af om een veelvoud van vijf euro boete te moeten betalen had Hubert voor ons nog een poëtisch gewrochtsel klaar, over...het lunchpakket. Klonk als volgt:

*' O needrig en eenvoudig lunchpakket.
Nu word je ook eens in de bloemekens gezet.
O steun en toeverlaat van onverschrokken trekkers
Gevuld met proviand en nooddruft en veel lekkers.
Met liefde en veel zorgen toebereid
Ten koste van heel wat doorlooptijd.
Voor jou geen sterren van Michelin
Geen vlaai, croissant of wufte tarte tatin
Maar beter toch een paar belegde pistolets
Daarmede is elke echte wandelaar tevree.
Als, op de top, naar berg en dal hij schouwt
Prijst uw lof terwijl hij dapper kauwt!'*

Voor wie dat bedoeld was? Ik denk voor Yves Vandenbosche.

Yves had nog enkele geschenkbouken over, die ons vooraf door de gouverneur van de Provincie West-Vlaanderen waren geschonken, als attentie bij onze concerten. Die werden bij lot toebedeeld en erg geapprecieerd.

Uiteraard kon ons academisch gedeelte, of wat hiervoor moest doorgaan, niet worden afgesloten zonder het woord van Fons.

Hij herinnerde ons aan de eerste reünie die ooit plaats had nadat het orkest noodgedwongen was geëindigd. De verrassing toen na al die jaren totaal onverwacht in het stadhuis van Kortrijk, naar aanleiding van de viering door het stadbestuur van zijn 50 jaar priesterschap, een groepje oud-spelers, thans volop terug actief, hem en het publiek met enkele van zijn songs hadden verblijd. Iemand had hem hierbij gevraagd of de pastoor-deken van de stad dat georganiseerd had. Het antwoord van Fons, zoals we hem kennen: de deken? Neen, als deken kan je zo'n streken niet uithalen! De viering van 175 jaar college met als top of the bill tijdens de gala-avond in Cortina Wevelgem, de come back van het Banjo-orkest met een full programma. Men had gewoon elke oud-speler aangeschreven: ben je geïnteresseerd, heb je nog een instrument, ben je bereid met ons te repeteren...Maar had Fons dat ooit nog verwacht? Neen, helemaal niet. Toen hij in Tannheim Costa Dorada had gedirigeerd, had hij bij zichzelf verrukt gedacht: zo'n klank, al die verschillende instrumenten, schitterend! En waarom hij nog het meest gelukkig was? Het feit dat al die mensen van vroeger op dergelijke sublieme wijze mogen samenkomen.

Een groot en gemeend applaus was zijn deel.

Tenslotte diende nog het woord te worden verleend aan de président-fondateur van de 'Beschermliden'. Nadat hij uitgebreid hun lof had gezongen, mocht hij drie nieuwe beschermleden officieel in de groep opnemen, met opspelding van een ereteken, het ereteken van de beschermleden: Patrick en Christiane Cauwelier en An De Clerck.

De adrenaline stroomt na zo'n mooie avond zeer erg. Slapen is niet aan de orde. Vandaar dat de bar verder overspoeld bleef door een gelukkige massa.

Maat toen later op de avond nog drie sukkels op het buitenterras overschoten, Gery, Paul Vandamme en ondergetekende, ging plots, een gat in de nacht, de telefoon van Gery. Toen ik hem net gezegd had dat ik nog graag een interviewke van hem zou afnemen om zijn algemene indrukken over de reis te kennen, had hij mij geantwoord daar niet onmiddellijk toe bereid te zijn. Ik geef hier na middernacht in de bar eigenlijk elke nacht een interviewke, zei hij me.

Wie er hem zo laat nog opbelde? Hilde. Ze had net Bruno na een of andere slemppartij opgehaald, en dacht er toen aan nog even naar haar teergeliefde te bellen. Hewel, zei Gery haar, ik was juist mijn hoofd aan het neerleggen...

Maar het was daarbuiten een wondermooie nacht. Moon, neen niet over Naples, maar over Jungholz.

Donderdag 25 juli 2013

De afspraak werd strikt nagekomen. Om 09.00 uur het afscheid aan het Berghotel, aan Jungholz. Beate en de andere bedieners van het hotel namen ook enigszins ontroerd afscheid van ons. Ze deelden ons mee dat ze zo graag met ons waren omgegaan, wij uiteraard hetzelfde.

Vooraf diende afgerekend aan het onthaal voor de individuele 'tère'. Bij Anny Vandewalle was een en ander mislopen. Op haar conto was zowaar een volle fles rode wijn ingeschreven. Anny had van alles gedronken, ook veel denk ik, maar een volle fles rode wijn? Neen? Achteraf is de zaak in orde gekomen. Die fles bleek aan de consumptiedrang van Rik ontsproten te zijn, wat meteen gecorrigeerd werd.

Pech na anderhalf uur rijden. Er bleken zich problemen met de airco voor te doen, en het werd warm, van langsom warmer. De chauffeur vond niet meteen een remedie hiertegen. Toen stapten enkele ingenieurs, neen, niet die van de 'son', van de bus om met veel theater die airco-motor te lijf te gaan. Tevergeefs. Nu ja, ingenieurs zoals Félicien en Hubert, dat zijn meestal ook goed geschoolde theoretici, en daartoe beperkt het zich. Thuis krijgen ze met moeite een nagel in de muur. We kwamen meteen voor de rest van de reis in een ware sauna terecht. Félicien meende ons te kunnen troosten door het enige maar erg kleine dakvenster wijd open te zetten, maar dit bracht echt geen soelaas. Johan Leplae, eeuwige barkeeper op de bus, diende zich dubbel te plooiën en overuren te verrichten. Hij was als naar loffelijke gewoonte verantwoordelijk voor al hetgeen misliep.

In de omgeving van Stuurhart konden wij even ontsnappen aan deze drukkende warmte bij het middagmaal. Toen Hubert en Mia hun maaltje afrekenden, werden ze door de kellner gevraagd of Fons en Christiane Bulcke, die naast elkaar zaten, soms ook 'eine junge Liebe' vormden, wat door Hubert werd tegengesproken.

Maar de hitte deed 's namiddags verder haar aftakelend werk. Er werd tot collectieve slaap overgegaan. Een zelfs Siberische stilte begon te heersen.

Aan de halte in Luxemburg strompelden een hoopje zielige, uitgedroogde en uitgeputte zombies van de bus. Maar opvallend, één man bleef kaarsrecht overeind, Fons.

Om hen toch toe te laten om te overleven werd door mij overgegaan tot de slot-enquête. Vraag: wat is het eerste wat je doet als je 's morgens wakker wordt?

Een ware variëteit van handelingen: Jacques bidt; Myriam vraagt zich af welke dag het is; Zurab, die staat niet echt op 's morgens; Luc Demeyere begint te fluiten en te zingen, maar Marieke knuffelt even, namelijk de hond; sommigen doen laagbijdegrondse zaken, zoals eerst snel het toilet opzoeken; Jan Verraes begint de dag met zich om te draaien en Mieke door enkele minuten naar Klara te luisteren; Anny Vandewalle zet onmiddellijk haar bril op, anders loopt ze overal tegen; Johan Pille is hier niet aanspreekbaar, want gepakt door de warmte; zijn Sabine zit 's morgens een uur in Johans ogen te kijken zonder te spreken; ook Bernard begint terstond te 'skarten' achter zijn bril; Patrick Cauwelier gespt zijn uurwerk om; Christiane haar crocks; Jo begint met die ellendige wekker af te zetten; Geert scheert zich op het toilet; Freddy maakt onmiddellijk koffie en Gerda gaat de gazet uithalen; Rik en Chris Wyseur geven zowaar een zoen aan elkaar; Jef opent het venster en haalt diep adem; Mia kijkt

onmiddellijk op haar horloge; An De Clerck knippert met haar oogjes; Gaby kijkt eerst welk weer het is; Johan Decramer zet de radiowekker meteen stil; Linda doet eerst haar ogen open; Paul maakt zijn toilet en gaat dan op wandel, en Ria begint te stretchen.

Maar Fons, wat doet hij als eerste handeling? Brevieren!

Rond 20.00 uur waren we gelukkig die oven van een bus te kunnen verlaten op de Grote Markt van Menen, nu voor goed. Het pijnlijke van het afscheid liet zich uiteraard fel voelen. Maar al bij al om het met de woorden uit onze opstelletjes indertijd te zeggen: we kwamen aan, moe maar gelukkig.

Maar wat we ondertussen hebben vernomen? Onze reiscomité heeft een aantal sabbath-maanden genomen om de hoofden te kunnen leegmaken, en ze daarna opnieuw te vullen met de voorbereiding van een nieuwe concertreis. En de kogel is recent door de kerk geraakt. Binnen twee jaren mogen wij ons daaraan opnieuw verwachten. De ideeën hebben volop vorm gekregen, de belangrijkste contacten zijn al gelegd.

Moge dit verslag, zoals bij de aanhef aangegeven, u helpen om u blijvend te herinneren wat opnieuw zo uniek was, maar denk er aan dat thans binnen twee jaren opnieuw een denderende concertreis op ons ligt te loeren.

*“Et qu’importe le passé
si l’on marche en avant,
et le nombre des années
si le coeur donne l’élan’.*

(Anniversaire. Alfons Bouckaert)

Marc Decramer

Deelnemers:

- Bouckaert Alfons, Kortrijk;

Spelende leden:

Degeetere Geert en Muylaert Annemie, Oostende;
De Tavernier Bernard en van Nieuwenhuyse Annemie, Beselare;
Decramer Bo en Demeulenaere Caroline, Lauwe;
Decramer Johan en Blondeel Linda, Oostende;
Decramer Marc, Wervik;
Decramer Rik, Ieper,
Demeyere Luc en Vanneste Marieke, Izegem;
Delaere Tine, St. Eloois-Winkel;
Dusselier Freddy en Corne Gerda, Wevelgem;
Herman Johan, Izegem;
Lecluyze Jacques en Deneckere Myriam, Menen;
Leplae Johan, Menen;
Maisuradze Zurab, Wervik;
Schots Adri en Nuiten Josée, Geluwe;
Vandamme Paul en Neirynck Ria, Geluwe;
Vandenbossche Yves en Verhellen Frieda, Heule;
Vanholme Antoon en Hauspie Christine, Menen;
Vanooteghem Hubert en Verraes Mia, Herentals;
Vanraes Jef en Verhaeghe Nicole, Geluwe;
Vermeersch Gery, St. Eloois-Winkel;
Vermeersch Julie, Sin-Eloois-Winkel;
Verraes Jan en Soenens Mieke, Kortrijk,
Verraes Jo en Piron Bea, Puurs;
Verraes Mark en Raes Frieda, Roeselare;
Wallays Félicien en Callewaert Agnes, Hulste;

Beschermelden:

Adriaen Erik en Evens Greta, Beselare;
Adriaen Jan en Verhulst Magda, Poperinge;
Bulcke Christiane, Roeselare;
Cauwelier Patrick en Depreeuw Christiane, Ieper;
De Clerck An, Kortrijk;
Decramer Luc, Ieper;
Pille Johan en De Blauwe Sabine, Wevelgem;
Van Nieuwenhuyse Gaby, Beselare;
Vandewalle Anny, Menen;
Wyseur Rik en Vanholme Chris, Menen.